

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 250/07-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. decembra 2007 prerokoval sťažnosť A. J., Č., zastúpenej advokátom JUDr. P. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 4 C 120/2005-34 z 10. novembra 2005, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 47/2006 z 23. mája 2006, opatrením prokurátora Krajskej prokuratúry v Ž. č. k. Kc 2123/06-30 z 18. januára 2007 a opatrením prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 51/07-8 z 22. augusta 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. J. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. októbra 2007 doručené podanie A. J., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej JUDr. P. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový

protokol“) rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 120/2005-34 z 10. novembra 2005, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 47/2006 z 23. mája 2006, opatrením prokurátora Krajskej prokuratúry v Ž. (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 2123/06-30 z 18. januára 2007 a opatrením prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 51/07-8 z 22. augusta 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka bola členkou Okresného stavebného družstva v Č. (ďalej len „OSBD Č.“) a výlučnou vlastníčkou jedného členského podielu tohto družstva. Sťažovateľka tvrdí, že podľa zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov OSBD Č. bolo povinné bezplatne previesť na ňu vlastníctvo družstevného bytu, ktorý ako členka družstva v tom čase užívala. Predmetný byt sťažovateľka vtedy užívala spoločne so svojim druhým manželom, toho času už nebohým J. J. Ten však nebol nikdy členom OSBD Č., pretože na neho nikdy nepreviedla vlastníctvo členského podielu v OSBD Č. ani vlastníctvo časti tohto podielu.

Podľa sťažovateľky OSBD Č. konalo pri príprave zmluvy o bezplatnom prevode družstevného bytu s J. J. ako s členom družstva, zahrnulo ho do nej ako účastníka, označilo ho ako člena družstva a aj ako nadobúdateľa vlastníctva k družstevnému bytu a vlastníctva podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, v ktorom sa družstevný byt nachádzal. Sťažovateľka tvrdí, že týmto od začiatku absolútne neplatným právnym úkonom OSBD Č. bez právneho dôvodu zasiahlo do výlučného vlastníctva jedného členského podielu v tomto družstve a pripravilo ju o vlastníctvo polovice uvedeného členského podielu v tomto družstve a následne aj o výlučné vlastníctvo družstevného bytu a vlastníctvo podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, ktoré bolo povinné bezplatne previesť na ňu ako na členku družstva.

Podľa sťažovateľky orgány justície (označené všeobecné sudy a orgány prokuratúry), u ktorých sa domáhala právnej ochrany, jej návrh na určenie neplatnosti uvedeného právneho úkonu bezdôvodne a bez akejkoľvek opory v zákone zamietli. Sťažovateľka

popisuje namietané pochybenia označených štátnych orgánov a namieta porušenie svojho vlastníckeho práva, ktoré jej zaručuje čl. 1 dodatkového protokolu, resp. Ústava Slovenskej republiky [ďalej len „ústava“ (bližšie nekonkretizované ustanovenia)].

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vyhovel jej sťažnosti a

„1. vo svojom náleze vyslovil, že Slovenská republika porušila právo sťažovateľky na ochranu majetku, ktoré zaručuje sťažovateľke čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Paríži 20. 03. 1952 tým, že orgány SR, u ktorých sa sťažovateľka domáhala právnej ochrany tohto svojho práva, jej návrhy zamietli na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a bez toho, aby mali oporu v konkrétnom ustanovení konkrétneho zákona právneho poriadku SR;

2. zrušil rozsudok Okresného súdu v Čadci sp. zn. 4 C/120/2005-34 zo dňa 10. 11. 2005 v znení rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co/47/2006 zo dňa 23. 05. 2006, opatrenie prokurátora Krajskej prokuratúry Ž. č. p. Kc 2123/06-30 zo dňa 18. 01. 2007 a opatrenie prokurátora Generálnej prokuratúry SR č. p. VI/2 Pz 51/07-8 z 22. 08. 2007;

3. vrátil vec na ďalšie konanie Okresnému súdu v Čadci;

4. priznal sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie minimálne vo výške 100 tis. Sk za predpokladu, že sťažnosti vyhovie, ale vec nevráti na ďalšie konanie Okresnému súdu v Čadci.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak nimi namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

K porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 1 dodatkového protokolu v predmetnej veci malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 120/2005-34 z 10. novembra 2005 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 47/2006 z 23. mája 2006. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 120/2005 z 10. novembra 2005 nadobudol právoplatnosť 30. augusta 2006.

Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 19. októbra 2007.

V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti sťažovateľka taktiež poukázala na skutočnosť, že ochrany svojich práv sa domáhala aj prostredníctvom podnetu na podanie mimoriadneho dovolania z 28. septembra 2006 adresovaného krajskej prokuratúre a prostredníctvom opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania adresovaného generálnej prokuratúre. Prokurátor krajskej prokuratúry odpovedal na uvedený podnet sťažovateľky listom z 18. januára 2007, v ktorom konštatoval, že preskúmal označené rozsudky okresného súdu a krajského súdu, „ako i konanie, ktoré jej predchádzalo, pričom splnenie podmienok uvedených v § 243e ods. 1 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku... som nezistil.“.

Prokurátorka generálnej prokuratúry odpovedala na opakovaný podnet sťažovateľky listom z 22. augusta 2007, v ktorom uviedla, že „dôvody pre zmenu stanoviska Krajskej prokuratúry v Ž. z 18. januára 2007 sp. zn. Kc 2123/06 nezistila.“.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Preto podnet na podanie mimoriadneho dovolania nemá nijaký vplyv na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž podmienené snahou sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale naplnením skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03).

Sťažovateľka sa teda ochrany svojich označených práv domáhala až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd už ďalej neskúmal splnenie podmienky vyplývajúcej z ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, že sťažovateľka musí byť

v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom, pretože v tomto konaní nepredložila splnomocnenie podpísané právnym zástupcom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007